ΕΤΟΣ Δ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1857. ΑΡΙΘ. 199.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 12
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν » 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνῃ αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα δοσοληψία αὐτὴν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρίτεως ἀγγελῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-χυδρομείων ἐντῇ ἡμεδαπῇ

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Πρ-ξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσῃ καὶ πολυμαθής (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι θέσιν διδασκαλικὴν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις τοῦ Κράτους καὶ ἔχοντες τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα προσόντα, προσκαλοῦνται ν' ἀπευθύνωσι τὰς αἰτήσεις των εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐπισυνάπτοντες τ' ἀποδεικνύοντα τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἔγγραφα.

Περὶ τῆς φύσεως τῶν παρ' Ὁμήρῳ Θεῶν.

Μέλλοντες νὰ δημοσιεύσωμεν διατριβὴν περὶ τῆς φύσεως τῶν παρ' Ὁμήρῳ Θεῶν, καλὸν ἐνομίσαμεν νὰ προτάξωμεν ὡς εἰσαγωγὴν τὰ ἑξῆς ὀλίγα περὶ τῆς φύσεως τῶν πρὸ Ὁμήρου Θεῶν, ἐρανισάμενοι ταῦτα ἐκ τῆς περὶ Ἀρείας Ἀθηνᾶς διατριβῆς τοῦ καθηγητοῦ Κ. Θ. Βενιζέλου. Ὑπερτιθέμεθα δὲ εἰς ἀκόλουθα φύλλα τὴν συνέχειαν τῆς ὑπὸ Θ. Β. ἑρμηνείας Ὁμηρικῶν λέξεων.

« Ἄγε δὴ σκοπῶμεν ἀρχῆθεν τοὺς τῶν Ἑλλήνων θεοὺς, οἷοι μὲν τὸ παλαιότατον τὴν φύσιν ἦσαν, οἷοι δὲ τὸ ὕστερον ἐνομίζοντο, τελειότεροί τε γιγνόμενοι καὶ τῷ ὄντι θεοί· τὴν γὰρ φύσιν αὐτὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φαινόμενα οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων θεοποιοῦντες ἐτίμων· ἧττον δὲ πρότερον τῆς Ἑλληνίδος γῆς τὸ ἥσυχον ἐχούσης, καὶ συχνοτέρας ἢ τὸ ὕστερον τὰς μεταβολὰς ὑφισταμένης, εἰκὸς ἦν καὶ τὰς τῆς φύσεως δυνάμεις, δῆλα δὴ τοὺς θεοὺς, οἵαν τὴν φύσιν ὑπολαμβάνεσθαι, καὶ δὴ καὶ τοιαῦτα φιλοῦντας, οἷοι οἱ τῶν τότε ἀνθρώπων βίοι· καὶ γὰρ ἱσταμένων ὑδάτων βίαιοι ἐκροαὶ, ὁρῶν τε ῥήξεις, κἀκ τοῦ μυχοῦ τούτων βίαιοι ἐξανιοῦσαι λαμπροῦ πυρὸς πνοαὶ, ἄνεμοί τε ταραχώδεις καὶ ζοφώδεις ἀναφαινόμεναι ὁμίχλαι καὶ νεφέλαι καὶ βρονταὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτ' αἰτιώτατα ἐγένετο τοὺς θεοὺς οὕτω τοὺς ἀνθρώπους νομίζειν· πρώτους μὲν γὰρ τῶν θεῶν τοὺς Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖδας μετὰ τούτους ἡγησάμενοι Τιτᾶνας (1) κοινῷ ὀνόματι ἐπωνόμασαν, ὧν αὖ ἕκαστον ἰδίῳ ὀνόματι ἐκάλεσαν, προσηκόντως τὴν φύσιν τοῦ δηλουμένου δηλοῦντι, οἷον τὸν Ὠκεανὸν, καὶ Κοῖον (2), (καίω) καὶ Κρεῖον (3), (τὸν δεσπόζοντα) καὶ Ὑπερίονα, καὶ Ἰαπετὸν, καὶ Κρόνον (4), καὶ Θείαν (5), καὶ Ῥεῖαν, καὶ Θέμιν (6), καὶ Μνημοσύνην, καὶ Φοίβην καὶ Τηθύν· τούτων δ' ἀδελφοὺς καὶ τὴν φύσιν ὁμοίους τοὺς Κύκλωπας πλάσαντες ἐνόμιζον, Βρόντην τε καὶ Στερόπην καὶ Ἄργην, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας Κόττον τε καὶ Βριάρεων καὶ Γύην (7)· τοιούτων δὲ τούτων ὄντων, ἁρμόζοντα περὶ αὐτῶν καὶ ἐμυθολογεῖτο, δῆλα δὴ ὁ τῶν Τιτάνων πρὸς τὸν πατέρα Οὐρανὸν πόλεμος, ἡγουμένου Κρόνου, μεθ' ὃν οἵ τε Τιτᾶνες τῶν δεσμῶν ἀπολύονται, καὶ Κρόνος βασιλεύει, καθ' ὃν μέντοι Χρόνον ἡ Ἀφροδίτη ἅμα γεννᾶται, καὶ ἐκ τῆς Γῆς αἱ Ἐρινύες καὶ οἱ Γίγαντες, καὶ αἱ Μελίαι (1), τὸ ἀνθρώπινον μέλλουσαι καταλυπεῖν γένος (2), ἣν μὲν οὖν Κρόνος καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ τελειοτέρα καὶ ὡραιοτέρα, οὐκ ἠδύνατο μέντοι ἱκανῶς τῇ τοῦ κόσμου κυβερνήσει ἐπαρκεῖν, ἀλλά πως καὶ αὐτῇ τῇ τοῦ παντὸς προόδῳ ἠναντιώθη, ὃ δὴ καὶ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν ἐπήνεγκεν· οὐ γὰρ ἵσταται ἡ τῶν ὄντων φύσις, οὐδ' οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἔτι βασιλεύειν δύνανται· ἀλλ' αὖθις Ζεὺς κατὰ τοῦ πατρὸς ἀνίσταται, καὶ, Διὶ μὲν Θέμιδος καὶ Προμηθέως καὶ ἄλλων ἠπίων θεῶν συμμαχούντων, Κρόνῳ δὲ Ἰαπετοῦ καὶ τοῦ βιαίου αὐτοῦ γένους, ἀφαιρεῖται Ζεὺς Κρόνον τὴν βασιλείαν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ παντὸς βασιλεύει. Τιτᾶνες μέντοι σφόδρα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἀρχῆς ἀχθόμενοι, Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς πολεμοῦσιν, ἡττῶνται ὅμως αὐτῶν, οἷς Κύκλωπες συνεμάχουν, καὶ οἱ θεοὶ καταταρταρώσαντες αὐτοὺς, τοὺς Ἑκατόγχειρας καθιστᾶσι φύλακας, καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὴν τοῦ παντὸς βασιλείαν διανέμονται. Ἀλλ' οὐκ ἦν πω τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἡσύχως βασιλεύειν, τῆς γῆς ἕτερα ὄντα ἀναφυούσης, τὴν τοῦ παντὸς τάξιν καὶ ἁρμονίαν συνταράξειν ἀπειλοῦντα, τόν τε Τυφῶνα καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅθεν εἰκὸς ἦν Δία τε καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς τραχεῖς καὶ δυςπαραιτήτους εἶναι, καὶ τούτους ἐπαναστάντας τελευταῖον διαφθείραντας τὴν τοῦ παντὸς σφίσιν ἐμπεδῶσαι ἀρχήν.

Τοιαύτη μὲν οὖν ἦν ἡ τῶν θεῶν πρόοδος, ἣν οἱ Ἕλληνες πλάττοντες ἐπίστευον, καὶ ἣ ἐν ταῖς θεογονίαις αὐτῶν ἐκπέφρασται· μετὰ δὲ τοσούτους πολέμους εἰς θεοὺς βελτίους ἀεὶ ἐρχομένη ἡ βασιλεία τοῦ παντὸς τελευτῶσα κτῆμα τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐγένετο, βελτιόνων μὲν τῆς προτέρας τῶν θεῶν γενεᾶς, οὔπω δὲ τελέων ὅλως ὡς τὸ ὕστερον ὄντων, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἀεὶ τοιούτων γιγνομένων, καθάπερ γὰρ ὁ θ' ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀεί πως οἱ αὐτοὶ διατελοῦσιν ὄντες, τοιοῦτοι ἐπλάττοντο καὶ ἐπιστεύοντο καὶ οἱ τούτοις ἀναλογοῦντες τῆς προτέρας γενεᾶς θεοὶ, τοὺς τῆς φύσεως αὐτῆς νόμους οἷοι ἀεί εἰσι δηλοῦντες· οἱ μέντοι Ὀλύμπιοι θεοὶ οὐκ εἰσι κατ' αὐτοὺς, οὐδὲ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων πόρρω, ἀλλὰ μεταξὺ τούτων διατρίβουσι καὶ οἱονεὶ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντες τούτοις πάντων κοινωνοῦσιν ἔργων τε καὶ παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· εἰκὸς τοίνυν ἦν τοὺς Ἕλληνας τοιούτους τοὺς θεοὺς ποιήσαντας καὶ εἰς τὸν βίον εἰσαγαγόντας κατά τε τὴν σφετέραν παιδείαν καὶ τοὺς βίους καὶ αὐτοὺς νομίζειν τε καὶ τιμᾶν· δῆλον ὅτι ἀεί πως μεταβάλλεσθαι τούτους χρῆν, καθάπερ ἄλλως μὲν πρὸ Ὁμήρου τοὺς θεοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων νομιζομένους τε καὶ τιμωμένους μανθάνομεν, καὶ οὐ πολὺ τῶν τῆς προτέρας γενεᾶς διαφέροντας, ἅτε δὴ φυσικωτέρους τε ἔτι καὶ τραχυτέρους καὶ αὐστηροτέρους ὄντας, ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρῳ αὐτοὺς ὁρῶμεν, θεῖα μὲν ὄντα,

(1) Ἐτυμολ. Μέγ. Σ. 523, 50. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος· ἀλληγορία δὲ, Κοῖον τὴν ποιότητα, Κρεῖον δὲ τὴν κρίσιν, Ὑπερίονα κουφότητα, τὸν δὲ Ἰαπετὸν βαρύτητα.
(2) Schömann de Titanibus Hesiedeis, Gryph. 1844. 4.P.15, sq.
(3) Schömann—Aesch. Prometh. 105.
(4) Buttm. Myth. §. 2, 31, 57.
(5) Braun, Gr. Myth §. 185.
(6) Περὶ Θέμιδος καὶ Μνημοσύνης παράβαλε Ὀδ. Μύλλερον, Proleg. 375.
(7) Ἡσιοδ Θεογ. 132—140.

(1) Ἡσιοδ. Θεογ. 185. πρβλ. Schömann diss. de Nymphis Meliis Gigantibus et Erinysin theogoniae Hesiodeae, Gryph
(2) Gerb. Gr. Mythol § 108.

ἀνθρώπων δὲ φύσιν ἔχοντα καὶ πάθη, ἄλλως δὲ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις παρά τε τοῖς Πυθαγορείοις καὶ λοιποῖς φιλοσόφοις, μάλιστα δ' ἄλλως παρά τε τοῖς Λυρικοῖς, οἷον Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ, καὶ τοῖς τραγικοῖς Αἰσχύλῳ τε Σοφοκλεῖ τε καὶ τοῖς ἄλλοις (1).»

Περί τινος δηλητηρίου πρὸς θανάτωσιν διαφόρων ἐπιβλαβῶν ἐντόμων, μυρμήκων, σκωλήκων κτλ.

Ἐκ διαφόρων πολυόπων φυτῶν φυομένων εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὀνομαζομένων ἀλοείων (aloe) λαμβάνεται διὰ τῆς ἐκθλίψεως τῶν φύλλων αὐτῶν, καὶ τῆς μετέπειτα ἐξατμίσεως τοῦ ὁποῦ τούτου ὄπισμα ξηρὸν ὀνομαζόμενον ἀλόη· ἡ οὐσία αὕτη εἶναι πικροτάτη τὴν γεῦσιν καὶ συγχρόνως ἓν τῶν δραστηριωτέρων φαρμάκων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπωνόμασαν ἀνθρώπους χαρακτῆρος δηκτικοῦ, προτιθεμένους νὰ προσβάλλωσιν ἄλλους ἐν τῇ συναναστροφῇ διὰ λόγων δυσαρέστων, ὡς καὶ ἀνθρώπους φιλοκατηγόρους, plus aloes quam mellis· τουτέστιν ἄνθρωποι μᾶλλον τῆς ἀλόης παρὰ τοῦ μέλιτος, καθὼς ἡ ἀλόη, ἕνεκα τῆς πικρίας της, εἶναι δυσάρεστος εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὕτως ἐπίσης ἐδείχθη δηλητήριον διὰ τὰ πλεῖστα ἔντομα, καὶ τούτου ἕνεκα διάλυμα ἀλόης ἐν τῷ ὕδατι ὠφελεῖ πρὸς ἀποδίωξιν μυρμήκων καὶ ἄλλων τοῖς ἀνθρώποις ἐνοχλητικῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ἐντόμων, ὥστε τὰ πρὸς προφύλαξιν ἀντικείμενα πρέπει ν' ἀλείφωνται διὰ τοιούτου διαλύματος διὰ σαρώθρου ἢ διὰ ζωγραφικῆς γραφίδος. Ἐπίσης παρετηρήθη ὅτι ἐὰν ποτισθῇ εἰς τὸν κῆπον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνδιαιτῶνται σκώληκες, οἵτινες τρώγουσι τὰς τῶν φυτῶν ῥίζας πρὸς μεγίστην τῶν κηπουρῶν βλάβην, οἱ ἐν τῇ γῇ ἐνυπάρχοντες οὗτοι σκώληκες θανατώνονται. Λίαν σπουδαῖον ἤθελεν εἶσθαι νὰ δοκιμασθῇ τὸ πότισμα μετὰ διαλύματος ἀλόης, κατὰ τοῦ ἐπιβλαβοῦς σκώληκος, ὅστις, ὡς γνωστὸν τοῖς ἐν Ἑλλάδι κηπουροῖς, τρώγει τὰς ῥίζας, τῆς δομάτας, τῆς μπάμιας καὶ ἄλλων ὁμοίων ἐαρινῶν φυτῶν, ἀφανίζων πολλάκις ἐν βραχεῖ διαστήματι ὁλοκλήρους φυτείας.

Κοινοποιοῦμεν τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐφεύρεσίν τινος διασήμου οἰκονομολόγου, προτρέποντες ἅπαντας τοὺς κτηματίας νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ φάρμακον τοῦτο πρὸς θανάτωσιν τῶν ῥηθέντων ἐντόμων καὶ ἐπιβλαβῶν σκωλήκων, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀπεδείχθη συγχρόνως, οὐδεμίαν βλάβην προξενεῖ ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν παραγομένων καρπῶν. Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Τὸ γιγαντιαῖον δένδρον ἐν Καλιφορνίᾳ.

Τὸ ὡραιότατον τούτων τῶν φυτῶν γένος Wellington gigantea ἀπαντᾶται μόνον εἰς μέρος διακοσίων περίπου σρεμμάτων τὴν ἔκτασιν καλούμενον Sierra Nevada εἰς τόπον κάθυγρον· τὴν σήμερον μόλις ἑκατὸν τοιαῦτα δένδρα εὑρίσκονται κατὰ τὸν διάσημον περιηγητὴν Wiaslon. Ἓν ἐξ αὐτῶν τῶν δένδρων εὑρέθη ἔχον κορμὸν ἐννενήκοντα τεσσάρων ποδῶν περιφερείας, καὶ τετρακοσίους πεντήκοντα πόδας ὕψος. Ὁ κορμὸς τοῦ κολοσσιαίου τούτου δένδρου ἦτον κοῖλος καὶ οἱ κάτοικοι ἔκαυσαν τὴν ἐντεριώνην αὐτοῦ, ὥστε ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ διὰ ἱπποστάσιον. Εἰς ἕτερον μέρος ἵστανται τρία τοιαῦτα γιγαντιώδενδρα, ἐξ ὧν τὸ ἓν εἰς ὕψος ὀγδοήκοντα μέχρι ἑκατὸν ποδῶν, διακλαδίζεται εἰς τρεῖς μεγάλους ὄζους, οἵτινες ἀνυψοῦνται μέχρι τριακοσίων ποδῶν ὕψος. Τὸ πρόσφατον ξύλον αὐτοῦ εἶναι λευκὸν, ἀποκαθίσταται ἀκολούθως ἐρυθρὸν ὡς τὸ ξύλον τὸ Μαχαγονικὸν καὶ εἶναι μαλακὸν ὡς τὸ ξύλον τῆς πίτυος. Ὁ φλοιὸς αὐτοῦ εἶναι ἰνώδης, σχεδὸν ἐλαστικὸς καὶ ἐν διαφόροις μέρεσιν δεκακτὼ δακτύλους παχύς. Εἰς τὰ 1853 ὑλοτομήθη ἓν τοιοῦτον δένδρον, ἔχον ἐννενήκοντα ἓξ πόδας περίμετρον ἐπίσης ὑπεράνω τῆς ῥίζης, μολοντοῦτο ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ῥιφθῇ κατὰ γῆς, μέχρις οὗ συμβᾶσα καταιγὶς τὸ ἔβριψε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ βάρους ἐκ τῆς βαθέως εἰς τὴν γῆν ἐνυπαρχούσης ῥίζης ἐξεσφενδονίσθησαν μικροὶ λίθοι ἑκατὸν πόδας μακρὰν αὐτοῦ. Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

---

(1) Ὡς τε γὰρ οἱ θεοὶ ἄλλως ὑφ' Ὁμήρου ἐνομίζοντο, καὶ δὴ καὶ ἄλλως ἐν τε τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσείᾳ φαίνονται, καλῶς λέγει Βενιαμῖνος Κωνσταντῖνος (Benjamin Constant de la religion Tom. III. p. 316. κέ. 409. πρβλ. W. Müller, Homerische Vorschule p. 157 ἐξ καὶ Nägelsbach, Homerishe Theologie).

Κύριε Συντάκτα τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.»

Εἰς τὸν ἀριθμὸν 2518 τῆς Ἀθηνᾶς σχολιάζεται καὶ φυσικώτατα κατακρίνεται ἡ περὶ συντάξεως Γραμματικῆς Ἑλληνικῆς διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα προκήρυξις τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου. Συμβουλεύει δὲ ὁ τριάστερος συντάκτης τοῦ ἄρθρου τὸ Ὑπουργεῖον νὰ παραδεχθῇ μᾶλλον ὡς γραμματικὴν ἀκριβῶς τὴν τῆς ὁμιλουμένης καὶ γραφομένης.

Ἀγνοῶ τί θέλει πράξῃ τὸ Ὑπουργεῖον· γνωρίζω δὲ μόνον τὰ ἑξῆς·

Α'.) Ὅτι ἡ σύνταξις τῆς Γραμματικῆς προεκηρύχθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωμοδοτήσεως ἑνδεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς, συστηθείσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου πρὸ δύω ἤδη ἐτῶν, ἧς καὶ ἐγὼ ἔλαχον τῆς τιμῆς εἶναι μέλος.

Β'.) Ὅτι ὅσα λέγει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου τὰ εἶπον ἄλλοι πρὸ πολλοῦ, ἐπίσης τοὐλάχιστον σοφοί, ἐὰν μὴ σοφώτεροι τοῦ συντάκτου· ἀλλ' ἡ πεῖρα, ὁ χρόνος, ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους ὑπερίσχυσεν ἐπὶ τέλους ἁπάντων, καὶ γλῶσσαν Ἑλληνικὴν σήμερον γνωρίζομεν μίαν μόνην, πρὸς ἣν καὶ σπεύδομεν (καὶ φθάσομεν Θεοῦ θέλοντος), καὶ γραμματικὴν ἑπομένως θέλομεν μίαν μόνην.

Γ'.) Ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου λέγει· «Ἡ συνταχθησομένη γραμματικὴ πρέπει νὰ ἦνε ἀκριβῶς γραμματικὴ τῆς ὁμιλουμένης, ὅπως αὐτὴ ὁμιλεῖται καὶ γράφεται»· ἀλλὰ, μικρὸν προϊὼν, ἐρωτᾷ· «Ποῖον ὕρος πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ συντάξων τὴν γραμματικὴν ταύτην»; καὶ «πόσην ποικιλίαν καὶ πόσην ἀνωμαλίαν θέλει εὕρει εἰς τὸ ὕρος καὶ αὐτῶν τῶν γενικώτερον θεωρουμένων ὡς καλῶς γραφόντων»; Ὁποία τώρα λογικὴ συνέπεια ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύω προτάσεων κρινάτωσαν ἕτεροι· διότι ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐὰν ἡ γραφομένη ἦνε (καὶ ἀληθῶς εἶνε) ἀνώμαλος καὶ ποικίλη, ἡ συνταχθησομένη γραμμματικὴ τῆς ὁμιλουμένης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἦν' ἀκριβῶς ἡ τῆς γραφομένης, καὶ ἑπομένως τὸ Ὑπουργεῖον ἔπραξεν ὀρθῶς, προκηρύξαν γραμματικὴν τοῦ ὁμαλοῦ καὶ κανονισμένου ἀρχαίου ὕφους καὶ μόνου.

Δ'.) Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε, λέγει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου, ν' ἀποκλείσῃ τὰ δυϊκὰ, τὰ ἀνώμαλα καὶ τὰ εἰς μι, ἀφ' οὗ ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ, ἣν καὶ μόνην ἀναγνωρίζει τὸ Ὑπουργεῖον ὡς διδακτέαν γλῶσσαν. Ἔπρεπε νὰ τὰ ἀποκλείσῃ, λέγει ὁ ὀρθὸς λόγος· διότι οἱ μαθηταὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων οὐδέποτε θὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν, ἐὰν δὲν προτίθενται νὰ φοιτήσωσιν εἰς σχολεῖον Ἑλληνικὸν, ὅπου θέλουσιν εὕρει τὴν γραμματικὴν τῆς ἀρχαίας πλήρη· καὶ ἑπομένως εἰν' ἁμαρτία καὶ ἀνοησία καὶ ἔντροπὴ, παιδάρια καὶ ἰδίως κοράσια ἑκατεῖ—δωδεκαετῆ, τὰ ὁποῖα πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν πρακτικὸν καὶ οἰκιακὸν βίον, νὰ βασανίζωνται ἀνελεημόνως μῆνας καὶ ἔτη ὁλόκληρα ἵνα μάθωσιν: Ὁ καὶ ἡ εὔγεως καὶ τῷ εὔγεω, καὶ τοῖν νεοῖν καὶ νεῶν, καὶ ἐπεποιήκειτον ἐπεποιηκείτην κτλπ κτλπ. Ταῦτα λέγει ὁ ὀρθὸς λόγος. Ἀλλὰ μήπως ὁ ὀρθὸς λόγος ἔχει πάντοτε δίκαιον;

Ε'.) Ἀλλὰ τί θέλετε κάμει, ἐρωτᾷ ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου, τὰ ὑπέργηρως καὶ ὑπόχρεως; Θέλω τὰ διδάξῃ, ἀποκρίνεται ὁ δημοδιδάσκαλος, ὡς διττογραφούμενα ἀνωμάλως ἢ Ἀττικῶς, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων πρόκειται νὰ μοὶ ἐνθυμίσωσιν, ἐὰν τυχὸν λησμονήσω ἢ δὲν γνωρίζω, αἱ ὑποσημειώσεις τῆς συνταχθησομένης γραμματικῆς καὶ ἡ ἀντιπαράθεσις τῶν δύω ἰδιωμάτων τῆς γλώσσης.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα (διότι ὅπου λαλοῦσι τὰ πράγματα περιττά εἰσι τὰ πολλὰ), δημοσιεύσατε, ἐὰν τὰ ἐγκρίνητε, Κύριε Συντάκτα, οὐχὶ ἵνα μεταπεισθῶσιν οἱ ἄλλως φρονοῦντες· διότι, παρ' ἡμῖν μάλιστα, τοῦτο εἰν' ἀδύνατον· ἀλλ' ἵνα γνωρίσῃ τὸ Κοινὸν ποῖοι λόγοι ὑπηγόρευσαν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τὴν παραδοχὴν μιᾶς μόνης γραμματικῆς διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Ἐλπίζω δὲ ὅτι οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὴν σύνταξιν ταύτης θέλουσιν ἐπιτύχῃ ἐντελῶς τοῦ προκηρυχθέντος θέματος· ἀρκεῖ νὰ ὦσιν ἐκ τῶν ὀλίγα λαλούντων καὶ πολλὰ σκεπτομένων.

Ἀθήνησι τῇ 26 Ἰανουαρίου 1857. Β.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὴν Κυριακὴν 3 μηνὸς ἱσταμένου ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἑορτὴ τῶν ἀποβατηρίων τῆς Σεβαστῆς ἡμῶν Βασιλίσσης, ψαλείσης καὶ δοξολογίας ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, εἰς ἣν παρευρέθησαν αἱ ΑΑ. ΜΜ. καὶ οἱ ΚΚ. Ὑπουργοί, οἱ ΚΚ. Πρέσβεις καὶ οἱ ἐν τέλει· τὸ ἑσπέρας ἐγένετο λυχνοκαΐα κατὰ τὴν πόλιν καὶ χορὸς ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

— Τῇ 30 λήξαντος Ἰανουαρίου ἐτελέσθη ἐπιμελείᾳ τῆς Πρυτανείας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἡ ὑπὲρ τῶν συνενεγκόντων εἰς ἀνίδρυσιν τοῦ Πανεπιστημίου ἱερὰ μυσταγωγία καὶ μνημόσυνον, παρευρέθησαν ὧδε ὁ Κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὁ τῆς Δικαιοσύνης, οἱ ΚΚ. Καθηγηταὶ καὶ Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πλῆθος ἐκλεκτῶν πολιτῶν. Ὁ τῆς θεολογίας Καθηγητὴς Κ. Δ. Κλεόπας Ἀρχιμανδρίτης ἐξεφώνησε καταλληλότατον λόγον, ἄξιον καὶ τῆς τελετῆς καὶ τῆς ἧς ἀπολαύει ὑπολήψεως οὗτος.

— Διὰ Β. διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 25 Ἰανουαρίου τ. ε. διωρίσθησαν Ἱεροκήρυκες

α) Τοῦ νομοῦ τῶν Κυκλάδων ὁ ἐκ Καρύστου Ἀρχιμανδρίτης Κ. Ναθαναὴλ Ἰωάννου.

β.) Τοῦ νομοῦ Εὐβοίας ὁ ἐκ Κύμης Ἱεροδιάκονος Κ. Βασίλειος Ἀστέρης, τέως διδάσκαλος τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῷ Ἑλλ. Σχολείῳ Χαλκίδος.

— Διὰ Β. διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 28 Ἰανουαρίου τ. ε. διωρίσθη ἑλληνοδιδάσκαλος Α'. τάξεως εἰς τὸ ἐν Πλατάνῳ (Κράβαρι) τῆς Ναυπακτίας Ἑλλ. Σχολεῖον ὁ Κ. Φράγκος.

— Τῇ 25 Ἰανουαρίου, ἐπετείῳ τῶν ἀποβατηρίων τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σεβαστοῦ Ἡμῶν Βασιλέως, ἐτέθη ἐν Ναυπλίῳ ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρχομένης οἰκοδομήσεως τοῦ Β. Γυμνασίου ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, τοῦ Γυμνασιάρχου Ναυπλίας καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων καὶ τῶν φιλομούσων κατοίκων τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ὁ Γυμνασιάρχης Κ. Χ. Παμπούκης ἐξεφώνησε καταλληλον λόγον ἄξιον τῆς ἧς ἀπολαύει ὑπολήψεως καὶ ὡς φιλολόγος καὶ ὡς ῥήτωρ.

— Εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους τοῦ ἐν Ἀθήναις Β' δημοτικοῦ σχολείου ἐπεβλήθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπιδεύσεως Ὑπουργείου, ὡς ἐπανορθωτικὴ ποινὴ, εἰς μὲν τὸν Α' πρόστιμον δραχμῶν δέκα, εἰς δὲ τὸν Β' παῦσις τῶν χρεῶν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας μετ' ἀφαιρέσεως τοῦ μισθοῦ, διὰ παράβασιν τῆς ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1854 καὶ ὑπ' ἀριθ. 11504 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου, ἀπαγορευούσης τὰς διὰ χειρὸς ἢ ῥάβδου ποινὰς ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις, καὶ τῶν ἐν σελ. 75 τοῦ Ὀδηγοῦ τῆς ἀλληλοδ. Μεθόδου περὶ τούτου ὡρισμένων

— Διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28 Ἰανουαρίου 1857 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, ὁ δημοδιδάσκαλος Γ. Βόχαλης ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, ὡς περιπερόμενος πρὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐπὶ προφάσει ἀσθενείας ἀνυπάρκτου, καὶ μὴ ἀπελθὼν παντάπασιν εἰς τὴν θέσιν ὅπου διωρίσθη.

ΑΜΑΛΙΕΙΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ.

Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐνσκήψασα ἐπάρατος χολέρα κατέλιπεν ἀπελθοῦσα ἔχνη τῆς λύσσης αὐτῆς ἐν ἄλλοις καὶ ἀπωρφανισμένα καὶ ἀδόκητα πολλῶν δυστυχῶν αὐτῆς θυμάτων θυγάτρια. Ἡ πᾶσαν ἀείποτε παραμυθίαν τοῖς ἐν συμφορᾷ περιπίπτουσι παρέχουσα γαληνοτάτη ἡμῶν Βασίλισσα παρέστη προστάτις καὶ μήτηρ τῶν ὀρφανῶν τούτων, καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ Αὐτῆς περιέθαλψεν αὐτὰ πειθώνια καὶ γυμνητεύοντα καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς τριόδοις πλανώμενα καὶ ἐπαιτοῦντα. Πάντα συνελθόντα ὑπὸ τὴν ἀλουργίδα τῆς Α. Μ. παρηγορήθησαν καὶ πάσης ἔτυχον περιποιήσεως, καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ τῶν ἀπειλούντων αὐτὰ δεινῶν ἐκ τῆς ἐρημώσεως αὐτῶν, ἂν ἀπροστάτευτα ἔμενον. Φερώνυμον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος κατεστάθη ὀρφανοτροφεῖον εἰς περιποίησιν καὶ διδασκαλίαν τῶν ὀρφανῶν τούτων. Τῆς Βασιλίσσης τὴν προστασίαν παρηκολούθησαν γενναῖαι τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν συνδρομαί, ἐξ ὧν συνεποσώθη ἱκανὸν ἤδη κεφάλαιον. Ἡ δὲ θεῖα τὴν ἀρχὴν τοῦ φιλανθρώπου τούτου ἱδρύματος ἔθηκεν ἄρτι ἐν παραπάξει (τῇ 2 Φεβρουαρίου τ. ε) καὶ τὸν πρῶτον λίθον τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Καταστήματος, ὅπερ ἔσεται εἰσαεὶ τὸ καταφύγιον τῶν ἐγκαταλελειμμένων ὀρφανῶν κορασίων, ἔνθα θέλουσιν εὑρίσκει προστασίαν τῆς ἑαυτῶν ἀθωότητος καὶ πρέπουσαν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν. Ἀπὸ τοῦ Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου ἔσονται εἰσαεὶ ἀναπεμπόμεναι ἐκ στομάτων ἀθώων καὶ παρθενικῶν διάπυραι εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, καὶ εἰς αὐτὸ ἐνατενίζουσαι αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θέλουσιν εὐλογεῖ τὸ ὄνομα τῆς ἱδρυσαμένης αὐτὸ Μεγάλης Ἀνάσσης· καὶ ὡς καὶ ἐν πλείστοις ἄλλοις ἔργοις, οὕτω καὶ ἐν αὐτῷ ὄψονται τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν φιλοκαλίαν, τὴν συγκατάβασιν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς αἵτινες κοσμοῦσιν ἀπαραμίλλως τοὺς πρώτους τῆς Ἑλλάδος βασιλεύοντας, ὑπὲρ ὧν πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ καρδίαι ἐν ἀγαλλιάσει σκιρτῶσι, καὶ ἐν κατανύξει δεήσεις ὑπὲρ τῆς ὀλβιοδαίμονος μακροβιότητος Αὐτῶν πρὸς τὸν τῶν πάντων Βασιλέα καὶ Κύριον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἀνεπέμπουσι.

ΜΕΡΟΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ.

Ἀριθ. Πρωτ. 2052.

Διεκ. 2097.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Νοεμβρίου 1856.

Ἡ Γενικὴ Ἐφορεία τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Πρὸς τὸν Κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Περιγραφὴ τῆς ἐν τῷ Θησείῳ Ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν προφορικὴν Ὑμῶν πρόσκλησιν, ὅπως περιγράψω τὴν ἐν τῷ Θησείῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ἵνα δημοσιευθῇ πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, σπεύδω, ἐκπληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν Ὑμῶν, νὰ σημειώσω τὰ ἀκόλουθα.

Πρὸ τοῦ 1836 ἐν τῷ Θησείῳ δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ἀρχαιολογικὴ συλλογὴ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καλουμένην Μεγάλη Παναγία· εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ 1830, ὡς κατέχουσαν τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἤρχισα νὰ καταθέτω τὰ ὅσα ἕως τότε εἶχον συναθροίσει λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· τὴν συλλογὴν ταύτην εἶδεν οὐ μόνον ὁ Βασιλεὺς, ὅτε τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία. Ἡ ἐλλειψις οἰκοδομήματος διὰ Μουσεῖον, τὸ ἀκατάλληλον, ταπεινὸν καὶ λακκῶδες τῆς ἐκκλησίας τῆς καλουμένης Μεγάλη Παναγία, ἥτις, ὡς εἴρηται, ὑπάρχει ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Πανθείου, ἐν τῷ τετραγώνῳ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ἡ ἰδέα μου, ὅπως αἱ ἀρχαιότητες φυλάσσωνται ἐντὸς ἀρχαίων οἰκοδομημάτων διασωθέντων ἐκ τόσων καταστρεπτικῶν καὶ βαρβαρικῶν αἰώνων, ἡ κατάστασις τοῦ Θησείου, ὅπερ δὲν ἐχρησίμευε πλέον ὡς χριστιανικὴ ἐκκλησία κατασταθὲν ἀχυρὼν καὶ σταῦλος ἐπὶ τῶν Τούρκων (ἔρα τὰς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ ἀναφορά; μου), μὲ ἔπεισαν νὰ μεταφέρω καὶ νὰ τακτοποιήσω τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχαιολογικὴν συλλογήν. Μὴ δυνάμενος νὰ ἔχω ἁπλῶς κατεῤῥιμμένας τὰς ὁποίας ἀνεύρισκον καὶ συνήθροιζον ἀρχαιότητας, διότι τότε δὲν ἀρκοῦσε τὸ ἐμβαδὸν τοῦ Θησείου, [οὐδὲ ἤθελον φαίνωνται αὗται] ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ ἐντειχίσω τοὺς τόπους καὶ τὰ δυνάμενα νὰ ἐντειχισθῶσιν ἐν πλουσίοις λείψανα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ ἀγάλματα καὶ ὅσα ἄλλα ἀπαιτεῖ ἡ τέχνη καὶ σπουδὴ, ὅπως ὦσι περίοπτα, κατέταξα ἐντὸς τοῦ Θησείου, ὅπου ἀρμοδιώτερον, συνδέσας ταῦτα ἐπὶ βάθρων γύψοις σιδηροῖς, ἵνα μένωσιν ἀκλόνητα καὶ μὴ ἀναῤπασται. Εἰς τὴν κατάταξιν τῶν ἀρχαιοτήτων δὲν ἠδυνήθην νὰ φυλάξω τὴν κατὰ χρονολογίαν καὶ τέχνην τάξιν, διότι

ἐνετείχιζον τὰ λείψανα ταῦτα ὡς εὕρισκον αὐτὰ καθημέραν προσπαθῶν τὴν ὅσον ἔνεστι διατήρησιν αὐτῶν, καὶ διότι ἐγνώριζα ὅτι προσωρινῶς ταῦτα τάττω, ἕως ὅτου κατασκευασθῇ τὸ ἀνῆκον Μουσεῖον. Ὅτε δὲ ἐπληρώθη τὸ Θησεῖον καὶ δὲν εἶχον πλέον θέσιν ἵνα κατατάξω καὶ ἄλλας ἀρχαιότητας, τότε ἤρχισα τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογήν.

Τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐν τῷ Θησείῳ λειψάνων ἤρχισα ἀπὸ τὰ μᾶλλον πλησιάζοντα εἰς τὴν σημερινὴν εἴσοδον τοῦ Θησείου· ἔχουσι δὲ ταῦτα οὕτως·

1) Λέων ἐπὶ ἐλάφου κατασπαράττων αὐτήν. Ἡ ἔλαφος παρίσταται κεκλιμένη ἐπὶ τῶν γονάτων, λείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς ὀπίσθιος ποῦς καὶ ὁ ἐμπρόσθιος ἀριστερὸς αὐτῆς· ὁ λίθος εἶναι τῶν λατομιῶν τῆς Πεντέλης· τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἔχει ὕψος 65 0/0 τοῦ Γαλλικοῦ μέτρου, μῆκος δὲ 70 0/0. Εὑρέθη τὸ 1837 ἐν τῷ ἀνοιχθέντι ὑπογείῳ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ καλουμένου τοῦ Πιστόλα, κειμένου παρὰ τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ· μοὶ ἔδωκαν δὲ αὐτὴν εὐχαρίστως ὁ Νικόλαος Θεοχάρης, ὁ Ταγματάρχης Πιστόλας καὶ Σταμάτιος Κλεάνθης ὁ ἀρχιτέκτων.

2) Κιονόκρανον κορινθιουργὲς παραστάδος λίθου πεντελησίου, ὕψους 40 0|0, πλάτους 55 0[0 καὶ πάχους 65 0[0· τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ εἶναι ἀκατέργαστον· εὗρον αὐτὸ τὸ 1838 πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Θρασύλλου· ἵστατο ἴσως τὸ πάλαι ἢ ἐπ' αὐτοῦ, [ἢ ἐπὶ τοῦ μνημείου οὗ μέρος ἀπετέλει] τρίπους χορηγικός.

3) Βάθρον τετράγωνον, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ δὲν διετηρήθη, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὗρον αὐτὸ τὸ 1838 ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔνθα νῦν ὁ στρατὼν τοῦ Πεζικοῦ· διετρύπησαν αὐτὸ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἔθεσαν ὡς φρεόστομα ἐπὶ τοῦ φρέατος τοῦ ἐν τῷ τότε Τουρκικῷ διοικητηρίῳ· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι 72 0|0, τὸ πλάτος 52 0/0 καὶ τὸ πάχος 50 0/0.

4) Στήλη ἐπιτύμβιος ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ ΙΑΣΠΙΣ λίθου πεντελησίου, ὕψους 78 0|0, πλάτους 30 0/0 καὶ πάχους 70 0|0. Εὑρέθη τὸ 1855 εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ πολυάνδριον εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Βασσόαϊν, ὅστις μοὶ ἐπρόσφερεν αὐτὴν, ἵνα διαθέσω ὅπως ἐγκρίνω (ὅρα τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ἔνθα μετὰ σημειώσεων ἐδημοσίευσα αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 2615 σελ. 1300 φυλλάδ. 41).

5) Στήλη ἐπιτύμβιος ἐφ' ἧς ἐπιγραφὴ τρίγραμμος ΑΜΑΡΑΚΙΣ κτλ. εὑρέθη τὸ 1856 εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Κυρίου Βασσοάϊν, ἣν μοὶ ἔδωκεν ὡσαύτως καὶ ἐδημοσίευσα αὐτὴν ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 2741 σελ. 1371 φυλ. 42, τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 85 0|0, τὸ πλάτος 30 0/0 καὶ τὸ πάχος 7, ἔχει καὶ ἀέτωμα.

6) Ἥμισυ κιονοκράνου δωρικοῦ λίθου πωρίνου κεκαλυμμένου κονιάματι· λείψανον ἀρχαιοτέρων ναῶν τῶν πρὸ τῶν μηδικῶν χρόνων, ὕψους 40 0|0, μήκους 92· εὑρέθη οὐ μακρὰν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρίκι ἐν Ἀθήναις· μετεκόμισα αὐτὸ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Γρηγ. Παππαδοπούλου τῇ ἀδείᾳ αὐτοῦ.

7) Τύπος ἐπιτύμβιος ἐκ λίθου Παρίου, ἐξ ἑπτὰ τμημάτων, ἃ προσήρμοσα ἐν πλαισίῳ. Παρίσταται ἀνὴρ γυμνὸς ἱστάμενος, πρὸ αὐτοῦ ἵσταται Ἑρμῆς κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὑδρία, ἀπ' ἀντικρὺ παρίσταται νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος φέρων στλεγγίδα· ὁ τύπος εἶναι ὕψους ἑνὸς μέτρου, πλάτος 34 0/0 καὶ πάχους 10 0/0, κάτωθεν ἔχει ἐπιγραφὴν ὅλως ἐξηλειμμένην· εὑρέθη εἰς Δῆλον, καὶ μετεκόμισα αὐτὸν ἐκ τῆς ἐν Αἰγίνῃ ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς.

8) Κορμὸς ἀγάλματος ἀνδρὸς, Παρίου λίθου, οὗ τὰ μὲν κάτωθεν τοῦ στήθους μέρη αὐτοῦ εἰσι γυμνὰ, τὰ δὲ ἄνωθεν μέχρι τοῦ τραχήλου τηβεννίδι καλύπτονται, ἄνευ κεφαλῆς, ποδῶν καὶ χειρῶν, ἔργον τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὕψους ἑνὸς μέτρου καὶ 3 0[0, πλάτος εἰς τοὺς ὤμους 56. Εἰς Δῆλον εὑρέθη.

9) Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ ἀκρωτηρίου ἐφ' ἧς τρίστιχος ἐπιγραφὴ ΟΝΗΣΙΧΑ κτλ. σώζει ἴχνη χρώματος κιτρινωποῦ, εὗρον αὐτὴν εἰς Πειραιᾶ ἐν ταῖς ἐκεῖ ἀνασκαφαῖς τὸ 1839· ἔχει ὕψος 77 0|0, πλάτος 47 0[0 καὶ πάχος 8 0[0. Τὰ κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς μέρη δὲν σώζονται· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσίευσα ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 992 φυλ. 39.

10) Ἥμισυ μέρος Βωμοῦ ἐστεμμένου κροσσῷ μετὰ βουκράνων ἔχει ὕψος 40 0/0. Εὗρον αὐτὸν τὸ 1838, πλησίον τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ.

11) Τύπος ἐπιτύμβιος λίθου Πεντελησίου, ἐφ' οὗ γυνὴ καθημένη ἐπὶ δίφρου· εὗρον αὐτὸν τὸ 1839 εἰς τὰς ἐν Πειραιεῖ ἀνασκαφάς. Πρὸ αὐτῆς ἵστατο ἀνὴρ, οὗ νῦν τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ μηροῦ καὶ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ σώζεται· τὰ ἄνωθεν δὲ τοῦ τραχήλου μέρη τῆς γυναικὸς δὲν σώζονται, τὸ ὕψος τοῦ τύμβου τούτου, ὅσον σώζεται, εἶναι 85 0/0, τὸ πλάτος 77.

12) Ἥμισυ μέρος βάθρου κεκοσμημένου γλυφαῖς παριστανούσαις συμπλέγματα, ὕψους 47, πλάτους 15· εὗρον αὐτὸ τὸ 1838 ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ Μεγάλη Παναγία.

13) Ἥμισυ μέρος κεφαλῆς ἀνδρὸς πωγωνίου, ἔχει ὕψος 26 0[0 τὸ δεξιὸν (τῷ θεωμένῳ) μέρος αὐτῆς δὲν σώζεται.

14) Τύμβος ἐπιτύμβιος λίθου πεντελικοῦ, ἐφ' οὗ παρίσταται ἀνὴρ ἱστάμενος ἀθλητὴς φέρων χιτῶνα· κρατεῖ δὲ ἐκ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ στλεγγίδα· εὗρον εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βώκου. Πρὸ αὐτοῦ ἵσταται νεανίας γυμνὸς ὁμοίως, φέρον σκεῦος κεράμεον, τὸ ὕψος τοῦ τύπου εἶναι ἑνὸς μέτρου καὶ 4 0]0. τὸ δὲ πλατος 77.

15) Τμῆμα μικροῦ κιονοκράνου ἰωνικοῦ, λίθου πεντελησίου, ὕψους 15 0[0 καὶ μήκους 20 0]0· εὗρον αὐτὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Τριπόδων τὸ 1838.

16) Ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος λίθου Πεντελησίου ἄνευ κεφαλῆς καὶ ποδῶν· εὗρον αὐτὸ τὸ 1837 παρὰ τὸ Θέατρον τοῦ Βάκχου, τὸ ὕψος αὐτοῦ, ὅσον σώζεται, εἶναι 33 0[0, τὸ δὲ πλάτος 14 0[0· καλῆς ἐργασίας.

17) Τμῆμα τύπου ἐπιτυμβίου ἐφ' οὗ σώζεται ὁ ἀριστερὸς ποῦς μετὰ τῆς κνήμης· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι 25 0/0, τὸ δὲ πλάτος 15 0/0.

18) Ποῦς λέοντος· μοὶ ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Συμεὼν Γαλάκης ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὗρε τοῦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τῇ παρὰ τὴν ποικίλην στοὰν, τὸ 1836· ὁ ταρσὸς καὶ οἱ ὄνυχες (καλῆς ἐργασίας) μόνον τούτου σώζονται· ἔχει ὕψος 15 0/0, πλάτος 13. (ἀκολουθεῖ)

Βιβλία.

Χρονολόγιον τοῦ ἔτους 1857. Ὑπὸ Δ. Αἰνιάνος. Ἐν Ἀθήναις. Τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφέως. 1857. Τιμᾶται δραχμῆς.

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Ν. Χ. Φιλαδελφέως ἔφθασαν ἐκ Γαλλίας πολλὰ βιβλία διαφόρου ὕλης, ὧν τινα χρυσόδετα. Ὡσαύτως ἔφθασαν ἐκ Γερμανίας Ἕλληνες καὶ Λατῖνοι συγγραφεῖς ἐκ τῆς στερεοτυπίας τοῦ K. Teubner. Πωλοῦνται δὲ εἰς τιμὰς μετρίας. Ἐκτὸς τούτων τὸ κατάστημα τοῦτο δέχεται παραγγελίας διαφόρων βιβλίων ἐξ Εὐρώπης ὠφελούμενον 10/00 εἰς μικρὸν ποσὸν, καὶ 6/00 εἰς ἐπέκεινα τῶν 100 δραχμῶν. Προμηθεύει ἔτι καὶ βιβλία ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ ἐκδιδομένων εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διδασκάλους καὶ λογίους ἐπὶ τῇ δηλουμένῃ ἐν τοῖς καταλόγοις αὐτῶν τιμῇ, εἰ καὶ συγκαταβατικώτερον ὅταν ἡ παραγγελία ἀναβαίνῃ εἰς οὐσιώδες ποσόν.

— Ὁ K. Bunsen ἀσχολεῖται ἐν Χαϊδελβέργῃ μεταφράζων ἐκ νέου τὰς ἁγίας γραφὰς πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ μετὰ ὑπομνημάτων· δύο τόμοι τοῦ πονήματος τούτου ἐκδοθήσονται τὸ ἐνεστὼς ἔτος μετὰ φιλοσοφικῆς εἰσαγωγῆς ἐπιγραφομένης «Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ». Ὁ πρῶτος τόμος δημοσιευθεὶς ἤδη λέγεται μεγίστην ἐμποιήσας τοῖς ἐντευξαμένοις ἐντύπωσιν.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς. ἀριθ. 274).